

Numele Lui: Dumnezeu puternic

»Pentru că un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: ... Dumnezeu puternic« (Isaia 9,6)

Diferiți învățați distinși și competenți au propus alte traduceri ale acestui Nume dumnezeiesc. Nu că prin aceste păreri diferite unii din ei ar reclama exactitatea traducerii noastre, ci mai de grabă prin aceasta se dorea scoaterea în evidență într-o oarecare direcție a unui anumit sens, deoarece în ebraică expresia are mai multe înțelesuri. O traducere spune, de exemplu: „Dumnezeu-Erou”, alta „Putere-Erou”. Dar chiar dacă ar fi traducători care contestă faptul că traducerea noastră este cea mai fidelă și exactă: »Dumnezeu puternic«, aceștia sunt în orice caz puțini.

Expresia folosită aici pentru Dumnezeu, EL, provine de la o rădăcină ebraică, care de fapt înseamnă „putere”, și probabil o traducere literară a acestui Nume ar putea fi: „Cel puternic”. Dar în ebraică mai este un adjectiv în legătură cu aceasta, care înseamnă „tărie”, și ambele luate împreună înseamnă atotputernicia lui Hristos, adevărata Lui Dumnezeire și Atotputernicie, ca prima și cea mai de seamă însușire, pe care profetul o are înaintea ochilor: »Dumnezeu puternic«. Astăzi în nici un fel nu voi încerca să dovedesc Dumnezeirea lui Hristos, deoarece textul meu nu solicită aceasta. El nu vrea să spună, Hristos va fi „un Dumnezeu puternic”, căci aceasta este confirmat în alte locuri din Sfânta Scriptură; ci el spune: El se numește »Minunat«, »Sfetnic«, »Dumnezeu puternic«, și de aceea eu sunt suficient de justificat pentru faptul că nu dovedesc acest fapt, când prezint numai adevărul prezentat aici, și anume, că Hristos astăzi și până la sfârșitul lumii se numește »Dumnezeu puternic«.

În primul rând vreau astăzi să vorbesc despre nebunia acelor care se numesc urmași ai Lui și care totuși nu-L numesc »Dumnezeu puternic«. În al doilea rând voi încerca să prezint cum credinciosul adevărat numește realmente pe Hristos »Dumnezeu puternic« în multe aspecte referitoare la mântuirea sa; și apoi vreau să închei cu remarcă, cum Isus Hristos Însuși S-a dovedit a fi »Dumnezeu puternic«, atât față de noi personal, cât și în experiențele Bisericii Sale.

I. Mai întâi vreau să scot în evidență nebunia acelor care mărturisesc că sunt ucenici ai lui Hristos, și nici nu-L numesc »Dumnezeu« și nici nu vor să-L numească. De multe ori mi s-a pus întrebarea, de ce noi, care recunoaștem Dumnezeirea lui Hristos, suntem, așa cum spun ei, lipsiți de dragoste față de ei. Noi mărturisim totdeauna, că o greșală cu privire la Dumnezeirea lui Hristos este foarte îngrijorătoare și că un om nu poate avea nici o părere corectă despre un oarecare aspect al mesajului mântuirii, dacă el nu are o părere corectă despre Acela care personal este Punctul central propriu-zis al tuturor dorințelor cerești și baza tuturor speranțelor pământești. Și în privința aceasta în nici un fel noi nu putem ceda. Întindem mâna cu dragoste tuturor acelor care iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție (Efeseni 6,24); dar nu putem avea nici o părtașie creștină cu aceia care tăgăduiesc că El este „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”. Și deseori se întreabă care sunt motivele; căci, spun adversarii noștri, „noi suntem gata să vă întindem mâna prieteniei; de ce nu ne întindeți și voi mâna?” Răspunsul nostru este scurt: „Voi nu aveți nici un drept să vă plângeți de noi, căci în această privință noi ne aflăm în poziție de apărare. Dacă voi din partea voastră declarați că nu credeți că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, s-ar putea să nu fiți conștienți de aceasta, dar este așa: prin aceasta voi ne-ați învinovățit de păcatul cel mai negru din toată lista de crime.” Unitarienii trebuie să ne învinovățească pe noi toți, care adorăm pe Hristos, de idolatrie. Și idolatria este unul din păcatele cele mai oribile; ea nu este un atac la drepturile omului, aceasta este foarte adevărat, dar ea este o jignire insuportabilă a maiestății lui Dumnezeu. Prin aceasta suntem puși pe aceeași treaptă cu hotenții. „Nu”, spun ei, „noi credem că voi o luați în serios cu religia voastră.”

Aceasta o face și hotentotul; el se pleacă în țărână înaintea fetișului său, înaintea idolului lui de piatră sau de lemn, și este un slujitor la idoli; și cu toate că voi ne învinovățiți că ne plecăm

genunchii înaintea unui Om, noi considerăm totuși că voi ne împovărați cu un păcat monstruos, și noi trebuie să respingem cu toată hotărârea acuzația voastră. Prin tăgăduirea Dumnezeirii lui Hristos voi ne-ați jignit așa de mult, ne-ați învinovățit de o crimă așa de gravă, că nu vă puteți aștepta ca noi să stăm indiferenți și să zâmbim prietenește la ocara voastră. Nu este vorba despre ce adoră un om, dar dacă acesta nu este Dumnezeu, atunci este slujire la idoli.

În fond nu este nici o diferență între adorarea adusă unui dumnezeu din lut sau din aur, și nici între adorarea adusă unei cepe și adorarea adusă soarelui, lunii și stelelor. Totul este aceeași idolatrie. Și cu toate că sociniani mărturisesc, că Hristos a fost Omul cel mai desăvârșit dintre toți oamenii, desăvârșirea în persoană; dar dacă El nu este mai mult decât aceasta, atunci prin aceasta toată mulțimea lumii creștine este insultată cu acuzarea cea mai nerușinată a idolatriei. Și totuși, cei care ne acuză așa de dezonorant, cer de la noi să-i primim cu dragoste cordială. Nu carnea și sângele ne face să ne comportăm astfel, când avem în vedere motivul de inferioritate al rațiunii, nu harul și credințioșia ne mână, când ținem seama de motivul superior al revelației. Ca oameni suntem gata să vă acordăm toată atenția, vă prețuim, ne rugăm pentru voi, nu avem nici o supărare față de voi, nici o dușmănie. Dar dacă ajungem să vorbim de convingerile religioase, noi, ca mărturisitori ai lui Hristos, nu putem admite să fim încărcăți cu o acuzare îngrozitoare și odioasă ca aceea a idolatriei. Recunosc, mai de grabă aproape că m-aș dărui unei religii care scuză crima, decât uneia care justifică idolatria. Crima este într-adevăr un delict grav, dar este numai uciderea unui om; idolatria este în caracterul ei o lovitură de moarte dată lui Dumnezeu; este încercarea de a răsturna de pe tronul Său pe Cel veșnic, pe Iehova, și așezarea în locul Lui a lucrării proprii mâini, sau creatura voii proprii. Să mă acuze un om, că sunt așa de fără minte, că aduc adorare unui om simplu? Să-mi spună el, că starea mea spirituală este așa de scăzută și josnică, că eu trebuie să cad înaintea semenului meu și să-i aduc adorare? Și după aceea să se aștepte de la mine să-l primesc ca pe un frate, care mărturisește împreună cu mine aceeași credință? Nu pot să pricep pretenția lui nejustificată. Acuzarea adusă sanctuarului inimii noastre este așa de îngrozitoare, învinovățirea care ni se aduce este așa de teribilă, că, dacă în apărare se arată o oarecare severitate și amărăciune, păcatul trebuie căutat la adversarul nostru și nu la noi. Căci el ne-a acuzat de o crimă așa de îngrozitoare, că un om cinstit trebuie s-o respingă hotărât ca pe o injurie. Mai departe: dacă Isus Hristos nu ar fi o Persoană dumnezeiască, dacă eu mi-aș imagina că El este un Om obișnuit, atunci aș prefera să prefer pe Mohamed în locul lui Hristos; și dacă m-ați întreba de ce, aș putea ușor să vă dovedesc că Mohamed a fost un profet mai mare decât Hristos.

Chiar dacă Isus Hristos nu ar fi Fiul lui Dumnezeu, având aceeași natură și la fel de veșnic ca și Tatăl, El S-a exprimat totuși în așa fel, ca să consolideze această credință atât în sufletul ucenicilor Săi, cât și la adversarii Lui. Mohamed însă a vorbit așa de clar și de hotărât cu privire la unicitatea lui Dumnezeu, că până în zilele de astăzi nici un mohamedan nu a căzut în idolatrie. Veți găsi, că în toată lumea mohamedană circulă vorba rostită cu hotărâre și crezută cu credințioșie: „Există numai un Dumnezeu și Mohamed, profetul Său”. Deci dacă Hristos nu ar fi mai mult decât un Om deosebit și un profet, de ce El nu a vorbit mai clar? De ce nu a lăsat creștinilor un cuvânt de ordine, care să sune tot așa de clar și hotărât ca cel al lui Mohamed? Dacă Hristos nu avea intenția să învețe cu privire la Sine, că El este Dumnezeu, cel puțin El nu a fost suficient de clar și hotărât în negarea dumnezeirii Lui și El a lăsat pe ucenicii Săi în mare neclaritate, ceea ce rezultă din faptul că astăzi 999 din o mie de mărturisitori Îl primesc și se pleacă înaintea Lui ca Dumnezeu adevărat. Și dacă El nu este Dumnezeu, eu Îi neg și dreptul de a fi profet. Dacă El nu este Dumnezeu, atunci a fost un înșelător, cel mai mare dintre înșelătorii care au trăit vreodată. Aceasta desigur, pentru un om care neagă credința, nu este o motivație potrivită și nu îl face să devină un urmaș al lui Hristos. Dar pentru acela care ca ucenic Îl urmează pe Hristos, consider că această motivație este de netăgăduit, că Hristos nu putea să fie un profet mare și adevărat, dacă El nu ar fi fost ceea ce El a pretins că este, Fiul lui Dumnezeu, care nu a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu (Filipeni 2,6) – Dumnezeu adevărat, prin care au fost făcute toate lucrurile și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El (Ioan 1,3).

Vreau să mai spun altceva, care ar putea să pună în uimire pe credincios, dar care poate servi mult mai mult în prezentarea tăgăduirii eretice a dumnezeirii lui Hristos în absurditatea ei. Dacă Hristos nu ar fi Fiul lui Dumnezeu, atunci moartea Sa nu ar fi nici pe departe o ispășire a păcatelor noastre, ea nu ar fi nimic altceva decât o pedeapsă binemeritată și legitimă. Marele sfat, care L-a condamnat, era instanța superioară recunoscută și legitimă a țării. El a fost dus înaintea marelui sfat, acuzat de blasfemie și pe baza acestei acuzări ei L-au condamnat la moarte, deoarece El S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu. Deci, nu pot spune cu convingere, că dacă eu aș fi fost chemat să-mi spun părerea în această chestiune, eu aș fi aprobat și că m-aș fi sculat atunci când lui Isus din Nazaret I s-ar fi dovedit că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu, și aș fi simțit și aș fi zis, că chestiunea este așa de clară, că numai prin minciună și înșelătorie se poate unelti împotriva ei.

Da, din întreg felul Lui de a predica se poate explica în felul acesta influența necontestabilă. Toate faptele și toate cuvintele Lui urmăresc permanent pretenția de a fi ceva mai mare decât oricare alt om.

Și când El a fost dus înaintea marelui sfat, s-au găsit destui de mulți martori care să dovedească, că El S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu; dacă nu era, atunci condamnarea Sa pentru blasfemie era sentința cea mai dreaptă, care s-a rostit vreodată, și răstignirea Lui pe Golgota era fără îndoială execuția capitală cea mai dreaptă, făcută vreodată de mâna unei autorități. Este numai adevărata Lui dumnezeire cea care Îl achită de acuzarea de blasfemie. Faptul că El este Dumnezeu, și că dumnezeirea Lui nu poate fi negată, fac moartea Sa să fie o crimă ilegală împotriva lui Dumnezeu prin mâna oamenilor rebeli și Îl face pe acesta înaintea lui Dumnezeu să fie o jertfă plăcută pentru păcatele întregului popor, pe care El l-a împăcat prin sângele Lui scump. Dar dacă El nu este Dumnezeu, repet, nu este nici un motiv pentru care El să facă un testament nou; căci atunci la fapta principală sublimă a noului legământ nu ar sta nimic la bază, decât execuția capitală legitimă a unui om, care a meritat-o.

Vă amintiți, prieteni dragi, că atunci când apostolul Pavel predica despre învierea morților în scrisoarea lui către Corinteni, cum el se folosește de o expunere de dovezi orientată spre înapoi, ca să arate ce ar urma dacă ar fi posibil să se răstălmăcească adevărul?

El spune: »Iar dacă Hristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre« (1 Corinteni 15,17). Deci, eu am voie desigur să aplic expunerea de dovezi a apostolului cu privire la dumnezeirea și filiațiunea lui Hristos; cum el a vorbit despre înviere, afirm și eu: „Dacă Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu, atunci predica noastră este zadarnică și credința voastră este zadarnică și voi sunteți încă în păcatele voastre”. Toate părerile noastre despre cer sunt distruse și pierdute, steaua strălucitoare a speranței noastre s-a stins pentru totdeauna; stânca, pe care se odihnește speranța noastră, nu este mai bună decât nisipul, dacă dumnezeirea lui Hristos nu se adevărește. Toată bucuria și toată mângâierea, pe care noi le-am savurat vreodată pe acest pământ prin credință, că sângele Lui este a-tot-suficient, ca să ispășească păcatele noastre, a fost numai un vis al închipuirii și o fantomă; toată părtașia, pe care am avut-o cu El, nu a fost nimic altceva decât amăgire și înșelăciune, și toată speranța, de a vedea fața Lui în glorie și de a fi fericiți, atunci când la înviere vom fi ca El, ar fi numai auto-înșelarea cea mai nenorocită, care a păcălit vreodată pe oameni. Ah, iubiți frați, și ar putea cineva din voi să creadă, că sângele tuturor martirilor a curs ca mărturie pentru o minciună? Toți aceia, care s-au prăpădit încet și au murit în temnițele romane sau au fost arși pe rug, pentru că au mărturisit că Hristos este Dumnezeu, au suferit ei în zadar moartea? Cu adevărat, dacă Hristos nu este Dumnezeu, atunci noi suntem cei mai nenorociți oameni dintre toți oamenii. La ce folosește atunci calomnierea și maltratarea, pe care le suferim zi de zi? La ce folosește căința noastră, oftatul nostru, lacrimile noastre? La ce folosește credința noastră? Ce rost are faptul că teama și presupunerea noastră este înlocuită de speranță și încredere? Ce rost are bucuria și desfătarea noastră, dacă Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu?

Vreți voi toți să vă coborâți la treapta de nebuni; puteți voi crede, că Cuvântul lui Dumnezeu v-a dus în rătăcire, că profeții și apostolii, martirii și sfinții s-au legat cu jurământ să vă atragă în

cursă și să vă înșele? Să ne ferească Dumnezeu, să gândim așa ceva! În toată lumea nu există o nebunie, care în comparație cu tăgăduirea absurdă a dumnezeirii lui Hristos să nu fie mai înțeleaptă. Nu, preaiubiților:

„Chiar dacă oameni, oricât ar fi de înțelepți,
ar asalta credința noastră, cu toată viclenia,
noi vom numi aceasta minciuni gogonate;
mesajul mântuirii ne va apăra.”

Vrem să scriem pe partea din față a drapelului nostru: „Hristos este Dumnezeu, aceeași natură și tot așa de veșnic ca Tatăl: Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, care nu a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu.”

II. Aceasta mă conduce la punctul al doilea al studiului: Cum numim noi pe Hristos »Dumnezeu puternic«? Aici nu mai avem de luptat; aici vorbim numai despre realități practice. Dacă Hristos este »Dumnezeu puternic« sau nu, totuși este absolut sigur, că noi suntem obișnuiți să-L numim permanent așa. Nu vreau să spun, prin simpla rostire a numelui, ci în mod mult mai puternic – prin fapte; și faptele vorbesc mai tare decât cuvintele.

Deci, preaiubiților, vreau să arăt totodată, că noi avem obiceiul să numim pe Hristos Dumnezeu. Și aceasta vreau s-o fac mai întâi, deoarece este plăcerea, bucuria și privilegiul nostru să-I atribuim însușirile Dumnezeirii. Cât de des ne uităm noi la El cu adorare în orele de studiu, ca la Fiul veșnic al lui Dumnezeu? Suntem în cămăruța noastră, stăm în casa lui Dumnezeu, și când medităm la marele legământ al harului, atunci vorbim despre dragostea veșnică a Domnului nostru Isus Hristos față de poporul Său. Aceasta este o bijuterie a vieții noastre, o podoabă, cu care noi ne împodobim ca pentru nuntă. Este o parte din mana, care are gustul apei vieții amestecate cu miere, cu care sufletele noastre sunt obișnuite să se sature. Noi vorbim de dragostea veșnică a lui Dumnezeu, de numele noastre, care sunt scrise în cer, și cum Hristos deja înainte de întemeierea lumii le-a purtat pe pieptul Său ca Mare Preot al nostru, ca Apărător al nostru înaintea tronului ceresc. Prin aceasta noi L-am cunoscut ca Dumnezeu puternic, căci El poate fi numai Dumnezeu din veșnicie în veșnicie. Ori de câte ori noi mărturisim învățătura despre alegerea prin har, noi numim pe Hristos Dumnezeul puternic, ori de câte ori vorbim despre legământul veșnic, bine rânduit în toate și statornic (2 Samuel 23.5), ori de câte ori Îl vestim ca Dumnezeu: căci noi vorbim despre El ca despre Cel veșnic, și nimeni nu poate fi din veșnicie, decât acela prin care veșnicia există – Dumnezeu.

Iarăși: Cât de des repetăm în gând versetul: »Isus Hristos este același ieri și azi și în veci« (Evrei 13,8). Noi suntem obișnuiți să spunem că El este neschimbabil. Una din cântările noastre cele mai frumoase are această temă, și speranțele noastre cele mai bogate curg din această însușire. Noi știm, că totul se schimbă. Suntem convinși de noi înșine, că noi suntem schimbători ca vântul, și mobili ca nisipul mării, dar noi știm că Salvatorul nostru trăiește, și noi nu putem vedea la El nici o schimbare a dragostei, a intențiilor și a puterii. Cât de des cântăm noi:

Statornică-i voința Sa,
Chiar dacă trupul meu se ofilește,
Inima Lui rămâne tot așa;
De neclintit, de iubitoare,
Inima mea se schimbă ne-ncetat,
A Lui iubire însă niciodat’.

Nu recunoașteți voi, că voi L-ați numit Dumnezeu, deoarece în afară de Dumnezeu nimeni nu este de neschimbător? Creatura se schimbă. Pe fruntea creației stă scris „schimbător!” Oceanul uriaș, care nu poartă pe fruntea sa brazdele bătrâneții, viața acum puternic, și imediat își aplanează oglinda.

El se mișcă încoace și în colo, și noi știm, că odată va fi mistuit de limbile de foc care înghit totul, însă lui Hristos Îi conferim statornicia. Noi afirmăm deci în adevăr dumnezeirea Sa; căci numai Dumnezeirea este veșnică.

Nu este bucuria noastră să credem, că acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Său, El este în mijlocul lor? (Matei 18,20). Nu repetăm noi aceasta în toate adunările noastre de rugăciune? Probabil un slujitor al Evangheliei în Australia a început astăzi sărbătoarea serviciului divin public considerând că Isus Hristos este cu el, potrivit făgăduinței Lui, și eu știu, că atunci când am venit aici, aceeași considerație m-a întărit și pe mine: »Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului« (Matei 28,20). Acolo unde sunt credincioși, acolo este și Dumnezeu. Și chiar dacă într-un loc sunt numai doi sau trei, sau pe iarba verde sub bolta albastră a cerului lui Dumnezeu, acolo este Hristos cu prezența Sa. Vă întreb, nu atribuim noi lui Hristos prin aceasta a-tot-prezența Sa, și cine în afară de Dumnezeu poate fi a-tot-prezent? Nu am numit noi, chiar dacă fără cuvinte, pe Hristos ca fiind „Dumnezeu”? Cum este posibil ca noi să-L știm aici, și acolo, și pretutindeni; la pieptul Tatălui Său, cu îngerii și la cei cu inima zdrobită, dacă El nu este Dumnezeu? Dacă voi afirmați, că El este pretutindeni prezent, prin aceasta spuneți că El este Dumnezeu, căci numai Dumnezeu poate fi a-tot-prezent. De asemenea noi suntem obișnuiți să atribuim lui Hristos a-tot-știința. Voi credeți, că dacă voi suspinați, Hristos cunoaște supărarea voastră, și că El numără suspinele voastre; sau, chiar dacă voi nu credeți, pentru mine este totuși cel puțin o consolare să știu:

El simte în inima Sa

Durerea și suferința mea.

Și tot așa El simte și pe a voastră. Oriunde ați fi, credeți că El aude rugăciunile voastre, că vede lacrimile voastre, că vă cunoaște nevoile, că este gata să vă ierte păcatele; că El vă cunoaște mai bine decât vă cunoașteți voi pe voi înșivă. Voi credeți că El caută sufletul vostru și vă cercetează răunchii; și că voi niciodată nu veniți la El, fără să-L găsiți plin de dragoste și bunăvoință. Nu vedeți voi acum, că voi I-ați atribuit a-tot-știința? Și de aceea L-ați numit, chiar dacă fără cuvinte, totuși mai tare decât cu cuvinte, »Dumnezeu puternic«; căci voi ați considerat că El este atotștiutor, și cine altul poate fi atotștiutor decât Dumnezeul adevărat din Dumnezeu adevărat?

Nu vreau să mă ocup cu studiul celorlalte însușiri, dar cred că se poate dovedi, că fiecare însușire a lui Dumnezeu se poate atribui lui Hristos, atât în viața practică cât și în încrederea noastră permanentă și în umblarea cu Hristos. Sunt convins de aceasta cu privire la multe inimi iubitoare ale copiilor lui Dumnezeu adunați aici. Noi L-am numit »Dumnezeu puternic«, și dacă alții nu L-au numit așa, totuși cuvintele textului nostru sunt confirmate prin credința noastră: »El se numește: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic«. Aceasta este El și aceasta rămâne veșnic.

Și acum pot da o altă dovadă că Hristos este »Dumnezeu puternic«. Noi Îl numim așa în multe acțiuni de slujire divină. Noi credem astăzi, că Hristos este Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni. Dacă vrem să înțelegem expresia mijlocitor sau arbitru, atunci trebuie s-o interpretăm ca Iov: »Cel care Și-a pus mâna peste amândoi« (Iov 9,33). Noi spunem simplu, Hristos este Mijlocitorul legământului nou, și noi aducem lui Dumnezeu prin El rugăciunile noastre, deoarece noi credem că El mijlocește între noi și Tatăl.

Dacă recunoașteți că Hristos este Mijlocitorul nostru, în felul acesta ați mărturisit dumnezeirea Lui. Voi L-ați numit ca fiind cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, și totodată ați recunoscut natura Lui umană, căci El trebuie să-Și pună mâna pe amândoi; de aceea El trebuie să-Și pună mâna pe om în natura noastră; El trebuie să fie mișcat de simțământul slăbiciunii noastre, și în toate privințele să fie ca noi. Dar El nu este Mijlocitor, dacă El nu poate să-Și pună mâna și pe Dumnezeu, dacă El nu este în stare să fie cu aceeași demnitate ca Cel veșnic, să-Și pună mâna fără blasfemie pe Dumnezeu. Nu este nici un act de mijlocire, dacă mâna nu poate fi pusă pe amândoi, și cine ar putea pune mâna pe Dumnezeu în afară de Dumnezeu? Se pot lăuda heruvimii și serafimii că și-au pus mâna pe Dumnezeu? Au ei voie să atingă pe Cel nemărginit de mare?

Întineric de lumină strălucitoare
Răspândește tivul hainelor Sale.

Ce trebuie să fie El Însuși în strălucirea minunată a dumnezeirii Sale? Un Foc mistuitor. Numai Dumnezeu poate pune mâna pe Dumnezeu, și totuși Hristos are acest privilegiu mare, căci, reține bine, nu a avut loc nici o mijlocire, și nici nu este posibilă, dacă cei doi nu sunt uniți. Dacă intenționați să construiți un pod, puteți începe să construiți de pe un mal, dar dacă nu construiți până la malul celălalt, nu veți construi nici un pod.

Nu poate exista mijlocire, dacă părțile nu sunt complet unite. Scara trebuie să stea pe pământ și să ajungă până la cer, căci dacă ar fi o întrerupere cât de mică vom cădea și ne vom prăbuși. Trebuie să fie o legătură desăvârșită între cei doi. De aceea, nu vedeți voi, că dacă noi numim pe Hristos Mijlocitor, în realitate Îl numim »Dumnezeu puternic«?

Noi numim pe Hristos și Mântuitorul nostru. Are cineva dintre voi fantezia nebună să considere că în ceea ce privește mântuirea veșnică a sufletului lui se poate încrede în vreun om? Dacă ați făcut aceasta, atunci sunteți de compătimit, atunci locul vostru nu este într-o adunare protestantă. Dacă păstrarea sufletului vostru o puteți încredința unui semene de-al vostru, atunci trebuie să mă întristez și să mă rog să vi se dea o înțelegere mai bună.

Dar voi clădiți și vă încredeți în ce privește mântuirea voastră în Acela pe care Dumnezeu L-a făcut Scaun al îndurării (Romani 3,25), nu-i așa, iubiți urmași ai lui Isus? Nu puteți voi spune, că toată speranța voastră se întemeiază pe El? Căci El este mântuirea voastră și dorința voastră. Nu se reazemă duhul vostru pe pilastrul puternic al satisfacției Lui depline, pe moartea Sa scumpă și pe îngroparea Sa, pe învierea Sa minunată și pe înălțarea Sa la cer? Deci, luați seama bine, ori se odihnește speranța voastră pe un om, ori ați declarat că Hristos este »Dumnezeu puternic«. Dacă eu spun, eu îmi pun încrederea în El, în felul acesta declar public că eu nu aș fi avut voie și nu aș fi putut să mă încred în El, dacă nu aș fi crezut cu tărie că El este Dumnezeu. Eu nu aș putea niciodată să-mi pun încrederea într-o ființă creată. Să mă ferească Dumnezeu, ca niciodată în nebunia mea să nu ajung să fac aceasta. Mai degrabă m-aș încrede în mine decât în altul, și totuși eu nu am voie să mă încred în mine, căci atunci aș fi blestemat.

»Așa zice Domnul: „Blestemat este omul care se încrede în om și care își face carnea braț al său”« (Ieremia 17,5). Și dacă eu predic credința în Hristos și ascultătorii mei s-au încrezut în Hristos, și El ar fi numai un om, atunci și ei ar fi blestemați, căci mai spun încă o dată: » Așa zice Domnul: „Blestemat este omul care se încrede în om și care își face carnea braț al său”«. Voi aveți mântuirea prin credința în Isus, dar în ce fel? Nu este pentru că: »Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui încredere este Domnul« (Ieremia 17,7)? Hristos este cu adevărat Iehova, și de aceea mântuirea vine la aceia care se încred în El. De aceea, ori de câte ori vă puneți încrederea în Isus pentru acum și pentru veșnicie, voi L-ați numit »Dumnezeu puternic«.

Acest subiect se poate dezbate foarte mult, și eu cred că este așa de bogat în învățăminte, că aș putea să vă rețin multe ore cu el, dar este de ajuns. Consider că ați primit destul, ca să vi se dovedească cum noi Îl numim permanent pe Hristos »Dumnezeu puternic«.

III. A treia mea misiune este să arăt cum Hristos Însuși S-a dovedit fiecăruia din noi ca »Dumnezeu puternic«. Și aici, preaiubiților, fără îndoială, »Mare este taina evlaviei. Dumnezeu S-a arătat în carne« (1 Timotei 3,16), căci locul din care este preluat textul nostru spune: »Un Copil ni S-a născut«. Un Copil. Ce poate El? Un copil! Ce poate face el? Un copil! Se împiedică la mers, se clatină când face pași – este un copilăși născut de curând. Născut! Un copil la pieptul mamei sale, un copil, hrănit cu lapte de mamă? Să facă acesta minuni? Da, căci profetul spune: »Un Copil ni S-a născut«. Iar după aceea se spune: »Un Fiu ni S-a dat«. Hristos nu numai a fost născut, ci El a fost și dat. Ca om El S-a născut ca un copil, ca Dumnezeu El ne-a fost dat ca Fiu. El coboară din înălțime; El ne-a fost dat de Dumnezeu ca Împăciuitoare. Dar aici priviți minunea!

»Numele Lui«, numele Copilului, »este Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii.«

Este acest Copil pentru noi Dumnezeu puternic? Cui îi este așa, frați iubiți, El îi este »stâlp și adevăr și cu adevărat, mare este taina evlaviei«. Și dacă parcurgem istoria Bisericii, vedem dovada suficient de clară pentru aceasta. Acest Copil născut, acest Fiu dat, a venit în lume, ca să distrugă lațurile păcatului. El a avut mai mult de treizeci de ani de luptat și de învins nenumărate ispite, cu mult mai îngrozitoare decât a avut vreodată un om parte de ele. Adam a căzut, când l-a ispitit o singură femeie; Eva a căzut, când numai un șarpe i-a oferit un măr; dar Hristos, al doilea Adam, S-a opus invulnerabil tuturor șiretlicurilor lui Satan, cu toate că El a fost ispitit în toate privințele, ca și noi (Evrei 4,5). Nu a fost cruțat de nici o săgeată din tolba iadului; toate au fost aruncate asupra Lui. Fiecare săgeată a fost trasă asupra Lui cu toată puterea artei satanice, și aceasta nu a fost ceva neînsemnat! Și cu toate acestea El a stat fără păcat, da, fără nici o umbră de păcat, mai mult decât un cuceritor. Frunte către frunte față de Satan în pustie, mână în mână cu el pe streșina cea mai înaltă a Templului; alături de el în mijlocul unei mulțimi preocupate, dar totdeauna mai mult decât un biruitor. El a dat lovitura adversarului, acolo unde acesta l-a opus și chiar și ultima dată, când Satan a adunat toate forțele lui, și a prins pe Mântuitorul în grădina Ghetsimani și l-a sugrumat, până l-a curs sudoare de sânge de pe frunte; când Mântuitorul a spus: »Tată, nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu« (Matei 26,39); atunci ispititorul a fost înfrânt.

„Depărtează-te de la Mine, depărtează-te de la Mine”, părea Hristos să spună, și ispititorul a fugit și nu a mai avut voie să revină. Hristos îmi apare în toate încercările că a dovedit dumnezeirea Sa. Eu n-am auzit niciodată despre o creatură că a îndurat astfel de ispite. Priviți îngerii în cer; nu știu cum a ajuns ispita la ei, dar știu că Satan, marele heruvim, a păcătuit, și eu știu că el a devenit ispititorul celorlalți semeni ai lui și împreună cu el a tras după sine a treia parte din stele (Apocalipsa 12,4). Îngerii au fost puțin ispitiți, unii chiar deloc, și totuși au căzut. Privește apoi la om; ispita lui a fost ușoară, și totuși a căzut. Nu îi este dat nici unei creaturi să reziste ispitei; ea cedează, când ispita este suficient de tare. Hristos însă S-a împotrivit, și mie mi se pare, că împotrivirea Sa dovedește curăția Lui care depășește totul, sfințenia nepătată a Aceluia, înaintea căruia îngerii își acopere fața și strigă: »Sfânt, sfânt, sfânt este Dumnezeu, Domnul oștirilor!«.

Dar aceste dovezi ar putea apărea ca insuficiente, dacă El nu ar fi înfăptuit mai mult decât acestea. Noi știm de asemenea, că Hristos S-a dovedit a fi »Dumnezeu puternic« prin aceea, că în cele din urmă toate păcatele poporului Său au fost aruncate asupra Lui și »a purtat El Însuși păcatele noastre pe trupul Său pe lemn« (1 Petru 2,24). Inima lui Hristos era ca un lac în mijlocul munților. Toți afluenții nedreptății și nelegiuirii și orice picătură de păcat a poporului Său a curs în jos și s-a strâns ca un lac uriaș, adânc ca și iadul și nesfârșit ca veșnicia. Toate acestea curgeau împreună în același timp în inima lui Hristos și cu toate acestea El le-a purtat pe toate. Printre multele semne ale slăbiciunii omenești, dar sub semnele copleșitoare ale atotputerniciei divine, El a purtat cu adevărat bolile noastre și durerile noastre le-a luat asupra Sa (Isaia 53,4). Dumnezeirea din El a întărit omenescul Său, și cu toate că val după val lovea peste capul Lui, până S-a cufundat în mlaștina cea mai adâncă, și toate valurile și talazurile lui Dumnezeu au venit asupra Lui, El Și-a înălțat totuși capul și în cele din urmă, ca un Biruitor, a făcut ispășirea publică a păcatelor poporului Său. Ele sunt omorâte.

Ele au încetat să mai existe; și dacă se caută după ele, ele niciodată nu vor mai fi găsite, veșnic. Cu siguranță, dacă aceasta este adevărat, El este cu adevărat »Dumnezeu puternic«.

Dar El a făcut mai mult; El a coborât în mormânt și a adormit, legat strâns în cătușele reci ale morții. Dar ora stabilită apare – prima rază de soare a zilei a treia s-a anunțat și El a rupt legăturile morții ca pe niște fire și a ieșit la lumină ca »Domnul vieții și al slavei«. Carnea Lui nu a văzut putrezirea, căci nu avea voie să fie ținută de legăturile morții. Și cine va elibera de sub autoritatea iadului și va salva de la moarte; cine va fi plagă pentru moarte și cine va fi distrugerea locuinței morților (Osea 13,14), decât Dumnezeu? Cine altul, decât viața nepieritoare; cine altul

decât »Eu sunt Cel ce sunt«, va stinge focul condamnării; cine altul, decât Acela a cărui natură este veșnică, fără început și fără sfârșit, va distruge zăvoarele mormântului? De aceea El S-a dovedit, când a dus robia roabă, ca fiind Cel care a biruit moartea și mădularele ei din față le-a trântit în țărână – atunci El S-a dovedit »Dumnezeu puternic«.

Ah, sufletul meu, tu ai voie să spui, că El S-a dovedit față de tine ca fiind Dumnezeu puternic. El ți-a iertat multe păcate și ți-a eliberat conștiința de vină grea; El ți-a alinat dureri nespuse de mari, a învins ispite irezistibile; virtuți, care odinioară erau de neatins pentru tine, a pus în ființa ta, ți-a făgăduit har și plinătate și ți le-a dat după măsura ta. Inima mea este sigură, că ce a făcut El pentru mine, nu putea fi făcut de un om simplu; și dacă ar trebui, voi v-ați ridica de pe scaunele voastre și ați spune: „Da, El m-a iubit și m-a spălat de păcatele mele și m-a făcut ceea ce sunt acum; de aceea El trebuie să fie Dumnezeu; numai Dumnezeu putea să facă ceea ce a făcut El, putea să suporte așa de răbdător, să binecuvânteze așa de copleșitor, să ierte pe gratis, să îmbogățească peste măsură de mult. El este și trebuie să fie, și noi vrem să ne închinăm Lui pentru ceea ce este - »Dumnezeu puternic«.

Și în încheiere vă rog și vă implor pe toți, care sunteți aici, în măsura în care Dumnezeu Duhul Sfânt este de partea voastră: veniți și puneți-vă încrederea în Isus Hristos; El este »Dumnezeu puternic«. O, voi creștini, credeți în El mai mult ca oricând; aruncați asupra Lui îngrijorările voastre: El este »Dumnezeu puternic«; mergeți la El în toate nevoile voastre, când dușmanul năvălește asupra voastră ca un șuvoi; acest Dumnezeu puternic va găsi pentru voi căi de scăpare; predați-I Lui îngrijorările voastre, acest Dumnezeu puternic le poate înlătura pe toate; plângeți înaintea Lui necredința voastră și păcatele voastre, Dumnezeul puternic le va înlătura. Și, o voi păcătoși, care simțiți că aveți nevoie de un Mântuitor, veniți la Hristos și încredeți-vă în El, căci El este »Dumnezeu puternic«. Mergeți acasă și cădeți pe genunchi și mărturisiți-vă păcatele, și depuneți înaintea atotputerniciei Sale sufletele voastre sărmane, încărcate cu vină, lipsite de ajutor, goale, dezarmate, căci El poate să mântuiască pe deplin pe cei care vin la Dumnezeu prin El (Evrei 7,25); căci atunci când El a murit, El nu a fost om fără natură divină, ci El era »Dumnezeu puternic«. Aceasta vrem să scriem pe drapelul nostru, începând de acum și pentru totdeauna, până în veșnicie; aceasta să fie bucuria și desfătarea noastră, cântarea noastră de laudă: Copilul, care ni S-a născut, și Fiul, care ni S-a dat, este »Dumnezeu puternic«.